

3. Дорожня карта Національного банку України з переходу до інфляційного таргетування [Електронний ресурс]. – URL: <https://www.bank.gov.ua/>
4. Постанова Правління НБУ № 541 «Про Основні засади грошово-кредитної політики на 2016–2020 роки» [Електронний ресурс]. – URL: zakon.rada.gov.ua/go/v0541500-1.

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

А. Г. Токарєва, студентка спеціальності *Фінанси, банківська справа та страхування, група ФК-51*

О. В. Гасій, науковий керівник, к. е. н., доцент

Вищий навчальний заклад Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»

Запорукою фінансової безпеки будь-якої держави є потужна банківська система. Враховуючи події 2014 р. та посилення кризових явищ в наступні роки, Україна отримала сильний удар як по довірі до банківської системи в цілому, так і до банків окремо.

Функціонування банківської системи України характеризується певними тенденціями, а саме[1, 2]:

- погіршенням рівня капіталізації банківської системи;
- збитковістю банків протягом 2015–2017 рр.;
- концентрацією фінансових ресурсів у групі загальнонаціональних банків;
- ліквідацією більш ніж 50 % банків за період 2015–2018 рр.;
- високою часткою кредитного портфелю в загальних активах банків;
- високим рівнем питомої ваги простроченої заборгованості позичальників, що негативно позначилося на їх кредитоспроможності;
- розширенні диверсифікованості активів банків за рахунок збільшення інвестицій у цінні папери.

Основними проблемами на шляху становлення банківської системи України є:

- низький рівень капіталізації банків, що загалом знижує стійкість банківської системи до негативного впливу ризиків;
- висока концентрація капіталу в групі найбільших банків;
- зниження ліквідності банків;
- висока вартість фінансових послуг при низьких доходах населення, в результаті чого зменшується кількість потенційних користувачів фінансовими послугами;

– зниження довіри населення до банків, наслідком чого є зменшення обсягів притоку фінансових ресурсів до цих фінансових інститутів для їх мобілізації з подальшим перерозподілом в економіці за потребами її суб'єктів;

– недосконала система захисту інтересів індивідуальних інвесторів.

Заходами, яких потрібно вжити для вирішення цих проблем є:

– удосконалення інструментарію регулювання ліквідності на основі впровадження передового світового досвіду з урахуванням вітчизняних умов розвитку грошово-кредитного ринку; підвищення дієвості трансмісійного механізму грошово-кредитної політики шляхом зростання ролі його процентного каналу; посилення координації грошово-кредитної і фіскальної політики Національного банку України;

– залучення до банків додаткового акціонерного капіталу; покращення якості капіталу та забезпечення достатнього рівня покриття капіталом ризиків, що приймаються банками;

– удосконалення порядку розкриття у звітності банків інформації щодо їх власників і найбільших акціонерів та її оприлюднення; встановлення критеріїв оцінки ділової репутації засновників, учасників та керівників банків; забезпечення сприятливих умов для розвитку сучасних форм кредитування, включаючи споживче кредитування, з одночасним удосконаленням механізму захисту прав кредиторів і споживачів банківських послуг; удосконалення механізму ліквідації банків, у яких відкликано банківську ліцензію; удосконалення нормативної бази, що регулює процедури злиття та приєднання банків;

– здійснення політики, спрямованої на зміцнення авторитету Національного банку України; створення для суб'єктів економіки можливості вчасно оцінювати фінансовий стан будь-яких банків України; нарощення ресурсів Фонду гарантування вкладів фізичних осіб, які мають покривати суму вкладів хоча б у двох-трьох найбільших банках країни; відновлення довіри населення до національної грошової одиниці.

Підвищення ефективності діяльності банків є необхідною передумовою подальшого розвитку банківської системи України, а пошук шляхів її стабілізації зумовлює необхідність створення дієздатних програм та проєктів у сфері банківської діяльності.